

Mi is lenne a dolgunk?

Az emberek többsége minden reggel úgy kel fel, hogy tudni véli, mi is a dolga az életben. Így, úgy, eljutottak egy élethelyzetbe, ahova látszólag vágyaik, félelmeik, szokásaik vezették. Ebben lelkesen vagy éppen lelketlenül múlatják idejüket. Általában minimum kettőszakad az életük, a kötelezettségekre és a „szabadidős” tevékenységekre. Kötelezettségeik, amelyek arra való, hogy megteremtsek feltételeit a kedvteléseknek és gondoskodjanak azokról, akiket valamiért adott nekik az élet, öregjeik, gyermekeik, társaik, akik rájuk szorulnak. Terheik és azok enyhülése váltakozik mindennapjaikban.

Időnként bizonytalanság támad, hogy valóban azt és ott kell csinálni, amin buzgólkodnak? Jönnek megvilágosodások, hogy lehetne jobban élni a bőrükben, aztán ez csak egy álom marad vagy lépnek egy merészet és nagyot. Kedvenc olvasmányom, a Prédikátor könyve írja le szépen ezt az örök dilemmát, olyan optimalizált helyzetre, amikor az illető valóban képes nagyokat fordítani a sorsán és merőben új irányokat adni életének. A végső tapasztalat elkeserítőnek látszik. A váltásokkal járó kezdeti felvillanyozódást követően, mindig eljön a pillanat, mikor ráébred az ember, mégsem ez az igazi, valami mindig hiányzik, valahogy nem jön el a beteljesülés élménye, jóllehet, maximálisan eljut oda, ami kinéz abból a tevékenységből.

Alapos figyelemmel kell böngészni ezt a könyvet, hogy valami pozitív, biztató dologra leljen az olvasó, de ami mégis kiszűrhető, az is inkább egy kompromisszumos tanulság, hogy nem várható nagy durranás egyik irányban sem, hanem érzük be azzal az elégedettséggel, ami osztályrészül jut sokszor igen sok munka és erőfeszítés eredményeként. Beérjük ezzel?

Mi hát a dolgunk? A sok irányváltás és kísérlet eredménye lehet hasonló, hogy bármerre is megyünk, egyik irány sem vezet el oda, amire titkon vágyunk, sőt, ami még előttünk is titok, hogy ugyan mire is? Vagy? Van mégis remény?

Néha arra gondolok, hogy gyermekkorban talán nem is az egyre végtelenebbül tornyosuló tudományt kellene tanítani és a versengésben képezni, hanem olyan gyakorlatokat végeztetni, amelyekben nem a cél számít, hanem, hogy miként végezzük azt a tevékenységet. Pl. az utcán ne azért szedjék össze a szemetet, hogy tisztaság legyen, hanem boldogok legyenek az emberek, akik az utcán járnak. Magában a tevékenységben, látszatra semmi különbség, mégis a ránk gyakorolt hatása teljesen más. Az embert, ha képes szeretetet felszítani magában, egy olyan jóérzés tölti el, amihez képest az osztályzat, a fizetség, győzelem vagy emberi dicséret eltörpül.

Isten országának építéséről hallottunk már? Ahol a hangsúly nem is a mire, hanem a hogyanra helyeződik? Vele lehet részt venni nagyjából bármilyen munkával, amennyiben tudják szeretettel végezni azt. Világnézettől függetlenül Isten munkatársai lesznek és jutalmuk ebben áll. Elgondoltuk már, hogy építheti Isten országát egy uralkodó, meg egy kolostor portása egyaránt? Talán úgy, hogy életszentségükben nem a helyük, a feladatuk számított, hanem, ahogy azt végezték.

Akik Isten szándékaiba, akaratába tudnak simulni, azok lesznek a boldogok, bár a világ értetlenül szemléli ezt, hiszen a boldogság vélt anyagi feltételeinek sokszor híján vannak, mégis sugárzik róluk, mikor dolgukat teszik, még munka közben is.

Ők maradéktalanul boldogok, akik mindig ebben élnek? Korántsem. A világ jó része másutt keresi a maga és a köz boldogulását és gyakran lenézik, lesöprik őket, gondolván, hogy ez korántsem elég a boldogsághoz, a tökéletességhez. Fájdalmas sznobizmussal siklik át tekintetük azon, amit maguk nem tudnak megvalósítani, ha egyáltalán meglátják. Aki a maga munkaterületén, ahova a tehetségek és vágyak révén vetődik, valóban Isten országát építi, annak nem hiányoznak feltételek, nem hiányzik jövőkép, mert nekik mindig rendelkezésre áll az, ami ehhez a küldetéshez kell. Isten és az Ő szeretete mindig elérhető mindenki számára. Aki saját erőből, anyagiakból akarja megoldani küldetését, abból hiányzik a szeretet, ezért még a világi dolgát is elégedetlenül, botránkozva, nyafogva végzi. Nem is tudja elérni céljait, hiszen nem látja a jövőt, nem érzi a biztos siker ígérését, ezért még abban sem sikeres, amihez a feltételek adottak és olyan álmokat kerget, amelyekhez még csak nem is várhatók lehetőségek és olyan garanciákat várnak a jövőtől, amelyek nem léteztek soha. Elég kudarcosnak tűnik ez a stratégia, nem? Boldogságot sem a követőjének, sem a környezetének nem ígér.

A boldogokat persze zavarják ténykedésükben ezek a „gyakorlatiasan” gondolkodók”. Értetlenül néznek rájuk, hogy miért akarnak ártani ott, ahol minden szépen, békében és a köz boldogságára működhethetne és közösen építhetnék Isten országát?

Elkerülhetetlen dolgunk ebben az építkezésben, hogy elviseljük a kétségeket, támadásokat, amellyel zaklatnak, botránkoztatnak, mondván, hogy te nem lehetsz boldog és nem szerezhetsz boldogságot, mert ezt az utat nem is látni. Így hozzátartozik az építési munkálatokhoz, hogy ezeket a gyengéket elhordozzuk, felkaroljuk és segítsük őket ehhez a közös boldogsághoz még akkor is, ha rengeteg kárt, fájdalmat okoznak, mert ők olyan építkezésben gondolkoznak, ahol az anyagi célok számítanak, piramisok emelkednek, pénz fordul meg vagy jövedelem keletkezik, de érzéketlenek a szeretet üzletágra, amely eredményessége egyedül meghatározó minden fajta emberi tevékenységben.

2022. július